

med til at foretage en Udstykning, saa jeg samtidig 7 selvstændige Brug, der for over et Aar siden var udstykket fra en Præstegaard, og det var en Glæde at se disse Brug. Indehaverne havde bygget nydeligt; i den Henseende er vi kommet et langt Stykke frem; det var en Fryd at se disse smaa Ejendomme ligge i Landskabet. Nu skal det indrømmes, at selvfølgelig kan der være en Del af dem, som har faaet disse Lodder, der maaske ikke kan blive siddende ved dem i disse vanskelige Tider, men naar de er tilstrækkelig dygtige, tror jeg, de kan komme igennem. Vi var inde hos et ungt Par, og de var lykkelige over det Hjem, de havde faaet. Ejendommen var paa ca. 12 Tdr. Land, og der var allerede fuld Besætning. Det kalder jeg ikke en „umaadelig uheldig Udstykning“, idet der samtidig var blevet en lille udmærket god Gaard tilbage ved Præstegaarden.

Nu er der naturligvis en anden Side af Sagen, som man ikke maa tabe af Syne: hvorvidt Embederne kan være tjent der med. Det var selvfølgelig ogsaa et Spørgsmaal, man i sin Tid var meget inde paa, men jeg tror, at adskillige af de ærede Medlemmer, som har talt, ikke har vidst rigtig Besked med, hvorledes det virkelig forholder sig. Jeg tænker paa det ærede Medlem Hr. Schmidts Udtalelse forleden, da han talte om Jorden i Modsætning til de mere flygtige Pengeværdier og mente, at vi absolut maatte holde fast ved Jorden og ikke sælge den for Penge. Men der er netop truffet den Ordning, som jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem ikke kender, at Købesummen for Jorden ikke kan udbetales, men at de mindre Landbrugere, som faar Jorden, til enhver Tid skal betale $4\frac{1}{2}$ pCt. af Jordværdien. Lad os tage et bestemt Eksempel. Jeg havde for kort Tid siden en Præstegaard til Udstykning, som var paa 75 Tdr. Land udmærket Jord. De 25 Tdr. Land blev tilbage ved Præstegaarden, og de 50 blev udstykket i 5 selvstændige Brug. Disse 5 selvstændige Brug antager jeg staar i en Værdi af 40 000 Kr. i Øjeblikket, og Forholdet er det, at der hvert Aar indbetales til Stiftsmidlerne $4\frac{1}{2}$ pCt. af de 40 000 Kr., altsaa 1 800 Kr. Stiger Jordværdien til 1 000 Kr. pr. Td. Land, saa den kommer op paa 50 000 Kr., saa stiger Afgiften, som maa betales ind i Stiftsmidlerne, til 2 250 Kr. Her er et Omraade, hvor der stadig kan være nogen Forskydning, men efterhaanden som Jorden gaar op i Værdi, vil Stiftsmidlerne eller Præstelønningsfonden, hvad man vil kalde det, faa flere Penge ind. Købesummen kan altsaa ikke udbetales, den

Bestemmelse er udtrykkelig sat ind i den Lov, vi i sin Tid vedtog. Den Misforstaaelse hører man tidt, naar man kommer ud til Udstykningsmøder, men naar de paagældende bliver oplyst om det virkelige Forhold, stiller de sig mere forstaaende.

Jeg vil sige, at nu at forandre den Lov, vi vedtog i 1919, naar vi netop staar midt i Udstykningen, anser jeg for meget uheldigt, og jeg kan ikke være med til den Paragraf, som den er affattet af den højtærede Kirkeminister. Der er naturligvis Forskel; men der er enkelte Egne, hvor man er saa vidt med Udstykningen, at der kun er enkelte, men ganske vist nogle af de største Præstegaarde tilbage. Man vil ikke kunne forstaa, at nu har man foretaget Udstykning af de allerfleste Præstegaarde, men enkelte meget store er tilbage, og nu skal de ikke kunne udstykkes uden Menighedsraadets Samtykke. Jeg synes ikke, det er rigtigt, og mener derfor, Udstykningen af Præstegaardsjorder maa gaa sin Gang, i alt Fald i det gamle Kongerige, som vi kalder det. Der kan maaske være Tale om, at man i alt Fald foreløbig indfører en særlig Ordning for de sønderjydske Landsdele, fordi der dernede er stærk Stemning for absolut at forlange, at der overhovedet ikke maa ske Udstykning uden Menighedsraadens Tilslidelse.

Nu er det ogsaa interessant at lægge Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Schmidt, som udviklede, at man skulde holde paa Jorden, vilde have, at den skulde bortforpagtes til Smaabrugere. Men maa jeg spørge: Er det saa ikke en heldigere Form for Besiddelse, der er valgt ved Loven af 1919, end at forpagte Jorden ud?

Jeg vil i Henhold til det, jeg her har sagt, meget henstille, at det kommende Udvalg forhandler med Kirkeministeren om en Ændring af Lovforslagets § 43.

Angaaende Provstiudvalget vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende, for saa vidt vi skal have et saadant Udvalg — og det kan maaske være af Betydning, idet det ogsaa kan bidrage til at simplificere hele Administrationen — mener, at dets Myn-dighedsomraade bør indskrænkes noget i Forhold til, hvad der foreslaas i Lovforslaget. Det forekommer mig, at naar man gennemløber, hvad Provstiudvalget skal have med at gøre, maa man finde, at der er enkelte Punkter, som man udmærket godt kan overlade til Menighedsraadene uden at Provstiudvalget behøver at blande sig i det. Jeg skal nævne et Eksempel. Der staar i § 31, at ved første Vakance i Kirkebetjentstillingerne skal Menighedsraadet „tage Be-